

Druhý Vatikánsky koncil. Vieroučná konštitúcia "Lumen Gentium" o Cirkvi

Druhý Vatikánsky koncil.
Vieroučná konštitúcia "Lumen Gentium" o Cirkvi. Kapitola V, č. 41 a 42 o univerzálnom povolaní k svätosti vyzdvihuje jadro posolstva Opus Dei.

16.03.2006

41. V rozličných životných stavoch a zamestnaniach jedinú svätosť pestujú všetci, čo sa dajú viesť Duchom

Božím, poslúchajú hlas Otcov a klaňajú sa Bohu Otcu v duchu a pravde, nasledujúc chudobného, poníženého a kríž nesúceho Krista, aby si zaslúžili mať podiel na jeho sláve. A každý má bez otáľania, podľa vlastných darov a povinností, napredovať na ceste živej viery, ktorá vzbudzuje nádej a je činná v láske.

Predovšetkým je potrebné, aby arcipastieri Kristovho stáda plnili svoju službu sväto, horlivo, ponížene a mužne, podľa vzoru najvyššieho a večného Kňaza, Pastiera a Biskupa našich duší. Takto konaná služba sa stane aj pre nich výbornou cestou k svätosti. Vyvolení na plnosť kňazstva, dostávajú sviatosťnú milosť, aby modlitbami, bohoslužbami, kázňami a všestrannou biskupskou starostlivosťou a službou dokonale plnili povinnosť pastorálnej lásky k dušiam¹²⁵, neváhali dať svoj život za ovečky a i svojím vlastným príkladom viedli Cirkev k stále väčšej

svätosti, stanúc sa oni sami vzorom stádu (porov. 1Pt 5,3).

Kňazi, podobne ako biskupi, ktorých sú duchovným vencom¹²⁶, majú účasť na milosti ich služby skrze Krista, večného a jediného Prostredníka, nech rastú v láske k Bohu a blížnemu každodenným vykonávaním svojho úradu, nech udržujú zväzky kňazskej vospolnosti, nech oplývajú všetkými duchovnými dobrami a nech všetkým dávajú živé svedectvo o Bohu¹²⁷ ako nasledovníci tých kňazov, čo zanechali v priebehu storočí - neraz v skromnej a skrytej službe - skvelý vzor svätosti, začo sa uctievali v Cirkvi Božej. Kňazi sú povinní modliť sa a prinášať obetu za svojich veriacich i za všetok ľud Boží. Pritom nech sú si vedomí, čo konajú, a nech nasledujú to, čoho sú vysluhovateľmi¹²⁸. Ani apoštolské starosti, nebezpečenstvá a útrapy nech im neprekážajú, ale skôr

pomáhajú na ceste k väčšej svätosti. Preto nech ožívujú a zvelaďujú svoju činnosť hojnosťou kontemplácie na potechu celej Cirkvi Božej. Všetci kňazi, a najmä tí, čo sa volajú diecéznymi kňazmi z osobitného titulu svojej vysviacky, nech nezabúdajú, do akej miery vernosť v spojení s ich biskupom a veľkodušná práca s ním osoží aj ich vlastnému posväcovaniu.

Osobitným spôsobom sú účastní na poslaní a milosti najvyššieho kňaza aj vysluhovatelia s nižším stupňom svätenia, predovšetkým diakoni, ktorí - keďže sú v službách tajomstiev Krista a Cirkvi¹²⁹ - majú sa uchovať od každej poškvvrny, páčiť sa Bohu a usilovať sa pred ľuďmi o všetko dobré (porov. 1Tim 3,8-10 a 12-13). Klerici, ktorých si povolal Boh a vyhradil si ich za svoj podiel, pripravujú sa na dušpastierske úlohy pod bedlivosťou arcipastierov a sú povinní uspôsobiť si mysle a srdcia na také vznešené

vyvolenie: vytrvalí v modlitbe, horliví v láske, majú na mysli všetko, čo je pravdivé, spravodlivé a počestné a konajú všetko na česť a slávu Božiu. K týmto sa pridružujú aj tí od Boha vyvolení laici, ktorých povoláva biskup, aby sa úplne venovali apoštolskej činnosti a pracovali s veľkým úžitkom na roli Pánovej¹³⁰.

Kresťanskí manželia a rodičia majú zas ísť svojou vlastnou cestou vo vernej láske, navzájom sa udržiavať cez celý život v milosti a vychovávať potomstvo, ktoré láskyplne prijali od Boha, v kresťanskej náuke a evanjeliových čnostiach. Takýmto spôsobom slúžia všetkým za príklad neúnavnej a šľachetnej lásky, budujú bratské spoločenstvo v láske a sú svedkami a spolupracovníkmi plodnosti Matky Cirkvi, na znak účasti na tej láske, ktorou si Kristus zamiloval svoju Nevestu, takže seba samého vydal v obeť za ňu¹³¹.

Podobný príklad iným spôsobom dávajú tí, čo žijú vo vdovstve alebo sú slobodní: aj oni môžu byť na nemalý osov svätosti a činnosti Cirkvi. Tí zas, čo musia často tvrdo pracovať, majú sa zdokonaľovať skutkami ľudskosti, pomáhať spoluobčanom, pracovať na zošlachťovaní celej spoločnosti a všetkého stvorenstva, ale aj čínorodou láskou nasledovať Krista, ktorého ruky sa venovali telesnej práci a ktorý ustavične pracuje s Otcom na spáse všetkých. Nech sa radujú v nádeji, pomáhajú si navzájom znášať ťažkosti a nech i svojou každodennou prácou napredujú vo svätosti, a to aj v apoštolskej svätosti.

Nech vedia, že sú zvlášť spojení s Kristom trpiacim za spásu sveta i tí, ktorých gniavi chudoba, slabosť, choroba a všakovaké súženie, alebo ktorí sú prenasledovaní pre spravodlivosť: Pán ich v evanjeliu

vyhlásil za blažených a „Boh všetkej milosti, ktorý vás v Kristu Ježišovi povolal do svojej večnej slávy , nech ich sám „po krátkom utrpení zdokonalí, posilní, utvrdí a upevní (1Pt 5,10).

A tak všetci v Krista veriaci budú deň čo deň vzrastať vo svätosti vo svojich životných podmienkach, povinnostiach a okolnostiach, pomocou všetkých týchto vecí, ak len všetko prijímajú s vierou z rúk nebeského Otca a spolupracujú s vôľou Božou, prejavujúc všetkým v samej časnej službe lásku, ktoru Boh miluje svet.

42. „Boh je láska, a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom (1Jn 4,16). Boh však rozlieva svoju lásku v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný (porov. Rim 5,5); teda prvým a najpotrebnejším darom je láska, ktorou milujeme Boha nadovšetko a

blížneho kvôli nemu. Aby láska naozaj rástla v duši ako dobré semeno a prinášala ovocie, každý veriaci má rád počúvať slovo Božie a pomocou milosti Božej uskutočňovať vôľu Božiu, často pristupovať k sviatostiam, najmä k svätému prijímaniu, a zúčastňovať sa na posvätných úkonoch, ako aj vytrvalo sa venovať modlitbe, sebazapieraniu, činnej bratskej službe a cvičeniu sa vo všetkých čnostiach. Láska totiž ako spojivo dokonalosti a splnenie zákona (porov. Kol 3,14; Rim 13,10) usmerňuje všetky prostriedky posväcovania, stvára ich a privádza k cieľu¹³². Preto pravý Kristov učeník sa vyznačuje láskou k Bohu, ako aj k blížnemu.

Keďže Ježiš Kristus, Syn Boží, prejavil svoju lásku tým, že položil za nás život, nikto nemôže väčšmi milovať, ako keď dá svoj život za Neho a za svojich bratov (porov. 1Jn 3,16; Jn 15,13). Preto hneď od prvopočiatku

niektorí kresťania boli povolání - a vždy budú povolání - vydať toto najvyššie svedectvo lásky pred všetkými, najmä pred prenasledovateľmi. Teda mučeníctvo, ktorým sa učeník stáva podobným Majstrovi, čo dobrovoľne podstupuje smrť za spásu sveta, a ako On vylieva svoju krv, Cirkev pokladá za význačný dar a najvyšší dôkaz lásky. A hoci sa dostáva tohto daru iba máloktorým, predsa všetci majú byť hotoví vyznávať Krista pred ľuďmi a nasledovať ho na krížovej ceste uprostred prenasledovaní, ktoré Cirkvi nikdy nechýbajú.

Osobitným spôsobom sa napomáha svätosť Cirkvi aj rozmanitými radami, ktoré Pán odporúča v evanjeliu zachovávať svojim učeníkom¹³³. Medzi nimi vyniká vzácny dar milosti Božej, ktorý Otec podaktorým udeľuje (porov. Mt 19,11; 1Kor 7,7), aby sa ľahšie s nerozdvojeným srdcom (porov. 1Kor

7,32.34) zasvätili jedine Bohu v panenstve alebo celibáte¹³⁴. Túto dokonalú zdržanlivosť pre kráľovstvo nebeské Cirkev vždy mala v obzvláštnej úcte ako znak a podnecovateľa lásky a ako význačný zdroj duchovnej plodnosti vo svete.

Cirkev uvažuje aj nad napomenutím Apoštola, ktorý pobáda veriacich k láske a vyzýva ich, aby zmýšľali o sebe tak ako Ježiš Kristus, ktorý „sa zriekol seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu a stal sa poslušným až na smrť (Flp 2,7-8) a „hoci bohatý, kvôli nám „sa stal chudobným (2Kor 8,9). Keďže učeníci majú vždy nasledovať Krista v láske a poníženosti, a vydávať mu v tom svedectvo, Matka Cirkev sa raduje, že má vo svojom lone hodne mužov a žien, čo vernejšie nasledujú Krista v tejto sebažertve a výraznejšie ju prejavujú tým, že prijímajú na seba chudobu v slobode dietok Božích a zriekajú sa vlastnej vôle, podrobujúc

sa človeku z lásky k Bohu vo veciach dokonalosti, viac ako to ukladá prikázanie, aby sa stali podobnejšími poslušnému Kristovi¹³⁵.

Všetci v Krista veriaci sú teda pozvaní, ba povinní usilovať sa o svätosť a dokonalosť vo vlastnom stave. Preto nech všetci dbajú, aby správne usmerňovali svoje city, žeby im užívanie vecí tohto sveta a lipnutie na bohatstvách v protive s duchom evanjeliovej chudoby neprekážalo v úsilí o dokonalú lásku, ako napomína Apoštol: „Tí, čo užívajú tento svet, akoby ho neužívali, lebo tvárnosť tohto sveta sa pomína (porov. 1Kor 7,31 gr.)¹³⁶.

konstitucia-lumen-gentium-o-cirkvi/
(09.08.2025)